

Η ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ

Τί μασκαράδες είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι !
 'Απ' τὰ ρουθούνια χύναν φωτιά πολεμική,
 Μὲ μασκαρένια πόζα σηκόναν τὸ κεφάλι,
 Καὶ εἶχαν ἐφεδρεία καὶ ἐθνοφυλακή,
 Κι' ἐλέγαν πῶς εἶναι ἀπ' ὅλους πρὶο μεγάλοι . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Εἶχαν καὶ ἓνα γέρο λεβέντη καπετάνο,
 Ποῦ μ' ἓνα κομπολόγι σὰν φίνος διπλωμάτης
 Φοβέριζε τοὺς φράγκους καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
 Καὶ πόλεμο ζητοῦσε, ἂν κι' ἦτανε σακάτης,
 Κι' ἔκανε πῶς βρισκόταν σὲ συλλογαῖς καὶ ζάλη . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Κι' ἐκεῖ ποῦ πυρωμένος τὸν πόλεμο ζητοῦσε,
 Καὶ ἔλεγε πῶς θέλει γιὰ πόλεμο λεφτά,
 Κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους 'στὰ γέλοια σπαρταροῦσε·
 Μὰ ἄκουαν κι' οἱ ἄλλοι τὰ γέλοια τοῦ αὐτά,
 Κι' ὅσῳ γελοῦς ἐκεῖνος, γελοῦσαν καὶ οἱ ἄλλοι . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Καθένας τὸν γενναῖο ἐγύρευε νὰ κάμῃ,
 Σερνόταν μὲς 'στοὺς δρόμους ὁ πατριωτισμός,
 'Βτρεχ' ἡ ῥητορεία ἀπ' ὅλους σὰν ποτάμι,
 Τοὺς 'φούσκωνε μὲ λόγια ὁ ἐνθουσιασμός,
 Καὶ μὲ τὰ στεῖλα 'ρίχναν λεπτὰ μὲ τὸ τσουβάλι . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Κι' ἐνῶ παράδες τόσους ἀλύπητα σκορποῦσαν
 Γιὰ πρᾶγμα, ποῦ δὲν εἶχαν ἀπόφασι νὰ κάνουν,
 Μὲ τὰ μακρυὰ σπαθιά τους ἀέρα κοπανοῦσαν,
 Κι' ἐλέγαν πῶς κοντεύουν τῆς πείνας νὰ 'πεθάνουν,
 Καὶ ὁ τρελὸς ζητοῦσε νοῦ 'στὸν τρελὸ νὰ βάλῃ . . .
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι.

Κι' ἂν ἔλεγε κανένας σ' αὐτοὺς τοὺς θεατρόνους
 «Ντραπῆτε καὶ λιγάκι, διαβόλου μασκαράδες»
 Τοῦ 'φώναζαν ἀμέσως «Σεβάσου τοὺς προγόνους,
 Ποῦ ἦσαν σοφοὶ ἄνδρες καὶ γράν παλληκαράδες.»
 Τί μασκαράτα είδα κι' ἐγώ 'στὸ καρναβάλι . . .
 Μὰ τάχα καὶ τοῦ χρόνου θὰ 'δῶ τὴν ἴδια πάλι ;

Souris

διότι οἱ μὲν ἀνυπόκριτοι τῶν ἀνθρώπων δὲν δύνανται νὰ ἀνακαλύψωσι τί ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὰ προσωπεῖα, ἀλλὰ τὰ προσωπεῖα εὐκόλως ὁσφραίνονται τὰ προσωπεῖα. Εἰπέ εἰς τὴν καρδίαν σου οὐστ ! καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σου τσοῦ ! ὅπως δυνήθης νὰ ἀνέλθῃς εὐτυχῶς τὸ ὄρος τοῦ Θαβὼρ, ὅπου ἀπεθεοῦται τὸ προσωπεῖον· διότι καὶ αὕτῃ ἡ θεότης δὲν δεικνύει ἡμῖν τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ τὸ προσωπεῖόν της· διότι, καὶ κατὰ τὸν 'Βγελον, ὁ κόσμος ὁ ὁρατὸς εἶναι τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀοράτου, σχεδὸν ὅπως ὁ κύων τοῦ φίλου μου Ζαγρὲ εἶναι τὸ προσωπεῖον τοῦ κυρίου του, ἄνευ βλάβης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τοῦ γένους τῶν κυνῶν.

III

Πόσον οἱ ἄνθρωποι εἶναι εἰλικρινεῖς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεω ! Κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ταύτας ἡμέρας φαίνονται ἀληθῶς οἱοὶ καὶ φύσει εἶναι· ὑποκριταὶ παντὸς τοῦ ἐνιαυτοῦ, λαμβάνουσι τὸ θάρρος κατὰ τὰς ἀπόκρεω νὰ θεοποιήσωσι τὴν ἀκολασίαν. Ταρτοῦφοι καὶ σεμνότευφοι ἐκρήγνυνται εἰς τὰς ἡδονάς, ἅς καθ' ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν ὑπέκλεπτον ὡς λησταὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου. 'Αγνοῶ εἰ ποῖαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐγεννήθη ὁ ἀνὴρ· ἀλλ' ἡ γυνὴ βεβαίως ἐγεννήθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπόκρεω καὶ λόγῳ ὑποκρισίας καὶ λόγῳ φιληδονίας καὶ λόγῳ ἀναιδεΐας· διότι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπιτρέπεται ἡ ἀναιδεΐα, ἐπιτρέ-

πονται καὶ πᾶσαι αἱ φαντασταὶ ἡδοναί, ἐπιβάλλεται δὲ νόμῳ τὸ προσωπεῖον : Διὰ τοῦτο γνωρίζω πολλοὺς συζύγους, οἵτινες καταρῶνται ἐν συνειδήσει τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν Κορνηλιῶν·

'Ὡ ! ἐὰν πάλαι σύζυγοι οἱ καλογέροι ἦσαν,
 'Ὁ νόμος τῶν ἀπόκρεω ποτὲ δὲν ἐγεννᾶτο·
 'Αλλὰ νηστεῖαν καὶ σουπιές, Διάβολον καὶ πίσσαν
 Θὰ εἴχομεν ἐφόδια τοῦ κόσμου ἐδῶ κάτω.

'Αλλ' ὁ κόσμος περιφρονεῖ πάντοτε τὴν λογικὴν σὰς, πτωχοὶ σύζυγοι, καὶ ἐπιδιώκει λυσσώδως τὴν διατάραιν τῆς εὐδαιμονίας σὰς· καὶ οἱ καλόγηροι συνεμάχησαν ὡς πρὸς τοῦτο μετὰ τοῦ κόσμου. 'Ιδέτε τὴν ὑπέρτατον ἐκείνην γραίαν· διατί οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀναδίδουσι περιέργους τινὰς σπινθηράς καὶ αἱ σεσαπρωμένοι αὐτῆς παρειαὶ ἐπυρώθησαν ἐξαίφνης ; διότι ἐντὸς τοῦ ὁμίλου τῶν προσωποφόρων καὶ τοῦ κολοσσοῦ τῶν χαιρετισμῶν καὶ τῶν χρυφομιλιῶν ἐλησμόνησε καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα ἐθαψε καὶ ἐνεθυμήθη τὰς ἀπόκρεω της. Διότι ἡ ἰσχὺς τοῦ κτηνώδους ἐνστίκτου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι μέχρι τοῦ τάφου ἀκατανίκητος καὶ ἀκαταγώνιστος. Τοῦτο θὰ ὁμολόγουν, ἂν ἔζων, καὶ πάντες οἱ ἄγιοι τοῦ χριστιανισμοῦ· ἀλλ' ἀπέθανον καὶ διὰ τοῦτο ἡγιάσθησαν. Καὶ ὅμως φεῦ ! εἶναι ὁμαίος, ὡς ὁ Νιαγάρας, ὁ ποταμὸς οὗτος τῆς ἀκολασίας ἐφ'